

Iz lepših dnij.

V.

Minil si, let mladostnih čas,
In zresnil se je moj obraz,
Jesén mi že naproti gré,
Bojí se tiho je srcé . . .
Ljubezni gasne prejšnja moč,
Izginja upom prejšnji raj,
Temní se vere jasni žar,
Zamán kesam se, vzdiham zdaj,
Kar sládko čutil sem nekoč,
Takó poslej ne bom nikdár!

VI.

Ko me hudó boli
Bridkostij srčnih síla,
Med trdimi ljudmi
Ne iščem tolažila.

Trpeče mi srcé
Tolaži up samó:
Prebil si mnogo zé,
Prebiješ tudi tó . . .

VII.

Pod zémľjo spavaš, mati draga,
Ti solnce mojega srcá!
Zakaj te rana smrt objela
In v grob odvélá je s svetá?

Ti sina nékdaj si umela,
In umel te je sin ljubèč,
Umeje še te v mirnem grobu,
A ti ne úmeš njega več!

VIII.

Zapustil sem hrupni svet,
Umrle so v srci nade,
Zdaj žalosti tihe prevzet
Zamišljen sem v dneve mlade.

Življenje nanese takó
Pri vseh pozemeljskih sinih,
Kadár jim nade pomró,
Živeti začnó ob spominih . . .
Dolénjec.

Zvezda.

Ko pôgled moj zvečer sanjavo
Uhaja v zvezdnato nebó,
Na zvezde si želim v višavo,
Ker žitje gôri je lepó.

A kaj bi me nosila želja
V višavo sredi zvezdnih čet?
Naš svet je tudi dom veselja
In zvezda tudi ta je svet!

Breda.

